

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

4. ZÁŘÍ 2022

Z obsahu:

Neskrývejte křehkost stáří

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra v Římě
1. června 2022
- strana 2 -

Svatý Magnus z Füssenu

Libor Rösner
- strana 4 -

Dopisy s duší

Maria Zboralská
- strana 5 -

Tammy a její příběh

- strana 7 -

Moderní encyklika proti modernismu (1)

P. PhDr. ThLic. Štěpán
Maria Filip, Th.D., OP
- strana 8 -

Nebe nad močály (9)

Četba na pokračování
- strana 12 -

Výzva k tiché adoraci za mír na Ukrajině

- strana 12 -

Via Mater Dei:
pouť k novému začátku
a obnově srdce

- strana 13 -

Foto © Jirí Koleček

Neskrývejte křehkost stáří

Katecheze papeže Františka při generální audienci
na náměstí Sv. Petra v Římě 1. června 2022

Žalm 71

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Krásná modlitba starého člověka, kterou nacházíme v Žalmu 71 a kterou jsme slyšeli, nás vybízí k rozjímání o silném napětí, jež provází období stáří, kdy se vzpomínka na překonané námahy a přijatá požehnání podrobuje zkoušce víry a naděje.

Zkouška přichází sama o sobě se slabostí, která doprovází pouť křehkostí

a zranitelností stáří. A žalmista – starší člověk, který se obrací k Pánu – výslovně zmiňuje, že tato zkouška se stává příležitostí k opuštění, klamu, přetvářce a aroganci, jimž jsou občas staří lidé vystaveni. Je to forma zbabělosti, na kterou se v naší společnosti specializujeme. Je to pravda! V této společnosti odhození, v této kultuře odhození, jsou starší lidé odsouváni na vedlejší kolej a trpí těmito věcmi. Ve skutečnosti není nouze

o ty, kteří zneužívají věku starých lidí, podvádějí je a zastrašují tisíci způsoby. Často čteme v novinách nebo slyšíme ve zprávách o starých lidech, kteří jsou bez skrupulí podváděni, aby se někdo zmocnil jejich úspor; nebo kteří jsou ponecháni bez ochrany nebo opuštěni bez péče; nebo kteří jsou uráženi různými formami pohrdání a zastrašování, aby se vzdali svých práv. I v rodinách – a to je vážné – se dějí takové krutosti. Starší lidé jsou odhozeni, opuštěni v domovech důchodců, děti je nenavštěvují, a pokud ano, tak jen párkrát do roka. Starší lidé se ocitli přímo v existenčním koutě. A to se děje: děje se

Pokračování na str. 11

Jenom v Bohu je má spása. Slova žalmisty (srov. Ž 62,2-3) jsou příznačná pro následující stránky čísla Světla, které právě držíte v ruce. Ať už se v životě zde na zemi opíráme o kohokoliv či o cokoliv, nikdy si nebudeme jisti tím, že námi zvolená opora nás přenesne přes všechna životní úskalí a bezpečně dovede do nebeského království. Ostatně, v dnešním Lukášově evangeliu slyšíme přímo z Ježíšových úst, že jeho učedníkem může být jen ten, kdo se zřekne všeho. V praxi to znamená – jak ukazují zástupy svatých Ježíšových učedníků – vložit veškerou svoji důvěru v jediného Pána: Trojjediného Boha. Nikdo jiný, a už vůbec ne nic jiného nemůže být ani zdaleka tak spolehlivou oporou na pozemské cestě ke spáse jako Dárce spásy sám.

Jsmo tedy na cestě, a tudíž bychom se neměli bát nových začátků a opakovaně se dívat na stav své duše Božím pohledem, a tak vnímat aktuálně realitu svého života, své postavení na vytyčené cestě. Břemeno duchovních ran, které si snad při tom připomeneme, nás tíží stále, protože jsme tvory obdařenými svobodnou vůlí, a ta nás často svádí ke hříchu. Vymanit se z moci hříchu – k tomu vede jediná cesta: smířit se s Pánem Bohem, ale také s církví i se svým bližním, kajícím vyznat svůj hřích ve svaté zpovědi, přijmout pokání. Někdy je nutné a užitečné podstoupit i fyzickou zátěž, která očisťuje lidskou mysl a pomáhá duši zaměřit se na to podstatné: na věčné vykoupění. To vše umožňují

Editorial

také poutě, které jsou skvělou příležitostí k onomu smíření a k proměně srdce. Jedna velmi zajímavá poutní cesta se nachází mimo naše území, v Itálii podél boloňských Apenin – *Via Mater Dei*. (str. 13) Ta splňuje všechny zmíněné aspekty, tak důležité pro spásu lidských duší. Informace o této poutní cestě mohou být vhodným podnětem i pro každého z nás k pokroku na vlastní jedinečné cestě do nebeského království.

Můžeme říci, že to všechno dobře známe. Ano, ale kupříkladu: Kdy jsme se naposledy podívali Božím pohledem na to, do jaké míry (a zda vůbec) jsme Ježíšovými učedníky? A jistě si dokážeme položit i další podstatné otázky týkající se našeho vztahu k Pánu Bohu a naší cesty ke spáse... Nejde však jen o hluboké poznání stavu vlastní duše, ale i o nové, silnější uvědomění si, že „Pán vždycky dává ve vhodné době to, co je pro Jeho dítě potřebné ke spáse a naplnění jeho povolání zde na zemi,“ jak vysvětlovala polská mystička Alice Lenczewska (str. 5-7) sestře Tereze v jednom ze svých dopisů. To pomáhá překonávat překážky, nevyjímajíc ty, které klade nepřítel lidských duší – ďábel. Vždyť on se raduje i tehdy, když člověk upřímně bojující o svůj život z víry podléhá malomyslnosti, ba i zoufalství z neschopnosti být pravým Ježíšovým učed-

níkem. Kdokoliv se však vzdá všeho, jen aby se upjal na Pána Ježíše, bude odměněn Boží milostí, která vítězí i nad mocí ďáblou.

Bez povšimnutí by neměla zůstat ani otázka Lenczewske: „Mám být člověkem činu, nebo modlitby?“ Pán Ježíš vysvětluje nejen jí, ale jeho slova stejně tak dobře platí i každému z nás: „Neodděluj to. Je potřebné jedno i druhé. Modlitba opírající se o nechuť k činu a k práci nemá žádnou hodnotu. Podobně práce a činnost bez modlitby, bez opory ve Mně jsou neplodné. Je to zbytečná obtíž přinášející někdy zlo místo dobra.“ Možná v tom spočívají mnohé problémy v duchovním životě nejednoho katolika: nedokáže spojit obojí – modlitbu a čin, přenést přítomnost Pána Boha ze skrytého koutku své duše do činného života ve světě. Těžko rovněž i my někdy hledáme hranice, čeho v daném okamžiku více či méně – ale to je právě pojmenování onoho problému: nepřijímat žádné hranice mezi modlitbou a činem. Ať už se modlíme, nebo něco konáme, vždy se tak má dít ve shodě s vůlí Pána Boha, který bez ohledu na lidské vnímání času a jednotlivých úseků života vidí jeden lidský život jako celek, od jeho početí až po věčný život v nebi, či v zavržení.

Po celý svůj život se tedy modleme, svěťme se do Boží péče a své skutky spojujme s jeho všemohoucí milostí, která je požehnáním pro nás i pro celý svět. Pan- na Maria nám v tom pomáhej!

Daniel Dehner

Svého Pána dnes nacházíš obklopeného velkými zástupy. Když si takové zástupy sytil zázračně rozmnoženými chleby. Čím je nasytí dnes? Protože chceš patřit mezi ty, kteří jdou za ním, snaž se k němu přiblížit co nejvíce, aby ti neunikla důležitá slova věčné Moudrosti. Již první čtení tě dnes totiž důrazně upozorňuje na nebezpečí přeceňování vlastního poznání: jak obtížné je najít pravý smysl života, když i v obyčejných pozemských věcech se jen s námahou domáháme pravdy! Bez *Svatého Ducha z výšin* nedojdeš pravého poznání, protože *porušitelné tělo zatěžuje duši a utlačuje mysl spoustou starostí*.

Pán se zastavuje a ohlíží na dav, který jde za ním. Pro každého kazatele mohou být taková přízeň a zájem něčím potěšujícím. Ale Ježíš nijak nedává najevo svou radost a uspokojení. Dokonce se ti může zdát, jako by chtěl to množství spíše odradit. Ve skutečnosti však chce všechny ty, kteří chtějí opravdu jít za ním, připravit na to, že ho budou muset následovat také v mnohem obtížnějších podmínkách. Pohled na velké zástupy ho nemůže naplnit radostí, protože ví, kudy povede jeho cesta: že zanedlouho zůstane zcela osamocen se svým křížem.

K následování Ježíše nestačí jen připojit se k početnému davu, který ho obklopuje. Divy a zázraky vyvolávají nadšení, ale také pouhou zvědavost. Shluk lidí láká další zvědavce, aby se připojili. Lidem to dokonce imponuje, když se k nim přidávají další a další. Mají pocit, jako by se o to sami zasloužili. Pochopili však opravdu všichni, o co Ježíšovi skutečně jde? Ani u tebe nestačí, že jsi jedním z velkého zástupu. Ke komu ses doopravdy připojil? K Ježíši, nebo jen k těm, kteří ho obklopují? Ježíš se tě nebude ptát, s kým za ním jdeš, ale zda vytrváš s ním a u něho. Co se s tebou stane, když se ten zástup náhle vytráčí? Budeš mít odvahu a vytrvalost setrvat s ním a u něho, třeba sám a proti všem? Aby tě taková situace náhle nezaskočila, musíš rozvážně posoudit své síly. To je smysl Pánových podobenství.

Špatně bys mu rozuměl, kdyby ses domníval, že ti jimi naznačuje, aby sis rozmyslel, zda ho chceš následovat a stát se jeho učedníkem, nebo ne. V tom přece nemáš na vybranou. K tomu tě Bůh stvořil a to je smysl tvého bytí. Tvůj Pán

Moudrost srdce, která zachraňuje

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

tě chce přivést k tomu, abys počítal se situacemi, kdy se nebudeš moci opřít ani o podobně smýšlející okolí, které tě obklopuje a jakoby nese, ale dokonce ani o své nejbližší a už vůbec ne sám o sebe. Můžeš se ocitnout v situaci, kdy i ti, kteří jsou ti nejdražší, se pojednou rozhodnou jít jinou cestou, která vypadá jako lákavá a světlá, zatímco ta Ježíšova se jeví jako úzká, příkrá, a dokonce poznamenaná krví. Ocitneš se tváří v tvář situaci, kdy se musíš rozhodnout, komu dáš přednost. Ježíš ti chce ukázat, že toto rozhodování nemusíš nechávat až na těžkou hodinu zkoušky, která by tě mohla zastihnout nepřipraveného. Začni zkoumat sám sebe již v čase klidu, jak si doopravdy stojíš. Je lepší uvědomit si včas, že *pomíjivé tělo zatěžuje duši, že myšlenky smrtelníků jsou bázlivé a naše záměry vratké*.

Bylo by to rovněž nepochopení, kdybys jeho slova o tvých nejdražších chápal tak, že je miluješ příliš. Naopak, čím více je miluješ, tím více si máš uvědomovat, že ještě více musíš milovat toho, který tě jimi obdaroval. Vůbec všechno to dobré a krásné, co v životě potkávaš a nalézáš, můžeš plně chápat jen ve správném vztahu k tomu, od něhož všechno dobré a krásné pochází, abys tomu, který je Dobro a Krása, vždy a všude vyhradil ve svém srdci zcela právem nejpřednější místo.

Pán ovšem ví, že jako slabý člověk často jen s obtížemi *poznáváš Boží úmysly*. Chce tě připočíst mezi své nejmilejší, *ale nechce nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený*. Proto ti vychází vstříc. Co od tebe očekává, je bezmezná důvěra, která si uvědomuje svou vlastní nicotu. Budeš-li opravdu s rozvahou zvažovat svůj duchovní rozpočet a své možnosti a síly, musíš dospět k závěru, že sám u sebe nemůžeš najít dostatek prostředků a sil, abys vystavěl a také uhájil svou duchovní stavbu. *Jsi*

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 9,13–18

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský přibytěk utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi?

Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2. čtení – Flm 9b–10.12–17

Mluví to Pavel, vyslanec a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, (přijmi ho), jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snášim pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic

Dokončení na str. 11

jako tráva, která zrána kvete a bují, ale do večera zvadne.⁽¹⁾ Když tedy vidíš, že na výstavbu pravé svatosti sám nestačíš, vyjdi Pánu naproti, abys bezvýhradně přijal jeho podmínky. Nemusíš tak činit ze strachu, nýbrž s radostí. Jeho podmínky nediktuje přesila, ale láska. On totiž nevytáhl do boje proti tobě, ale místo tebe. Vytáhl proti zlu, které tak ohrožuje tvé okolí i přímo tebe.

Jaké jsou jeho podmínky? Milovat ho nade vše, nést s ním svůj kříž a zřici se pro něho všeho, aby ses mu ve všem podobal, protože On a ty *patříte k sobě*. To je *moudrost, která tě zachrání*. Zřici se čehokoliv pro Ježíše neznamená ztrácat, ale vytvářet pro něho místo. Za čím by ses chtěl ohlížet, když už to nebudeš ty, kdo žije, ale *bude v tobě žít Kristus?*⁽²⁾

Pane, nasyť mě svou slitovností, ať dojdu k moudrosti srdce.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 90,6; ⁽²⁾ srov. Gal 2,20;

⁽³⁾ srov. Ž 90.

Svatý Magnus z Füssenu

Svatý Magnus patří do skupiny světců, o nichž nemáme příliš mnoho zpráv, zvláště co se týká dětství a mládí. Není to síce pravidlem, ale u světců prvního tisíciletí se s tímto problémem setkáváme často. Jedno však víme – žil tak, že ho dnes ctíme jako světce. Podobně ho ctili jeho současníci. Vždyť jak jinak si vysvětlit, že ho ještě v průběhu jeho života přestali oslovovat jeho původním jménem Maginold a říkali mu Magnus, tj. latinsky Veliký.

O místě i datu jeho příchodu na svět kolují dohady. Někteří badatelé soudí, že se narodil na území dnešního Německa, jiní jeho rodiště situují do dnešního Švýcarska a ještě jiní do Irska. Co se datace Magnusova narození týče, tam se shodli, že šlo o druhou polovinu 7. století, lépe řečeno, o jeho závěr.

Pro Švýcarsko jako rodnou zemi by mohla hovořit skutečnost, že vzdělání nabýval v tamním klášteře Sankt Gallen, tj. sv. Havla. Jednalo se o klášter založený v rámci iroskotských misí. Nejprve poustevnu zde v roce 612 založil sv. Havel, žák sv. Kolumbána, a život v tomto objektu se nesl vyloženě v duchu irského mnišství, známého svou ryzostí a strohostí. To by zase naznačovalo Magnusův irský původ, protože by nešlo o ojedinělý jev, kdy mladí muži z Irska odjeli k formaci do některých podobných klášterů na kontinentě.

Každopádně zde Magnus nestrávil celý svůj mnišský život, ale hnán touhou po misijním povolání klášter za nějaký čas opustil. A i v tomto případě se potvrdila známá pravda, že Bůh dokáže i ze zlého vydobýt dobro. Sanktgallenský klášter byl totiž přepaden a vypleněn oddíly švábského velmože Otvina. Magnus přitom utrpěl zranění.

Tehdejší kostnický biskup hodlal klášter obnovit pomocí finanční podpory. Jeden z biskupových vyslanců – jeho osobní kaplan Tozzo – se při návštěvě kláštera s Magnusem, nyní již opatem, spřátelil a našli více než jen společnou řeč – oba hořeli toutéž touhou po misiích. Podobně horoval pro hlásání Krista těm, kteří ho neznali, aby zachránil jejich duše, i bratr Teodor (údajně dokonce Magnusův rodný bratr), a tak vyrazili ve třech.

Nejprve evangelizovali rozsáhlé území kolem Kostnice, kde pak Magnus zanechal Teodora, aby měl jistotu, že zase tě sémě vzroste a vydá hojnou sklizeň. Se svým druhem pak zamířili do Allgäu,

tj. regionu na jihu dnešního Německa, resp. Švábska. Procházeli křesťanstvím nezasaženou zemí, založili i křesťanskou osadu a pokračovali do oblasti dnešního Waltenhofenu. Postavili zde kostel zasvěcený Matce Boží a dál už postupoval Magnus sám, jelikož Tozza zde zanechal se stejnými úmysly jako předtím v okolí Kostnice Teodora.

Pro upřesnění je nezbytné podotknout, že Magnus byl od jisté doby biskupem. Na nástupce apoštolů jej vysvětil papež, aby mu usnadnil misijní působení a poskytl mu pevnou pozici mezi světskými pány. Magnus se díky tomu stal tak trochu unikátem – byl misijním biskupem bez pevného sídla. I nadále však zachovával pravidla klášterního života, počítal v to askezi a dlouhé modlitby.

Magnus byl velmi čínorodý, a to nejen v otázkách zvěstování radostné noviny. Když dorazil při svém putování na jih Bavorska k průsmyku hojně využívanému kupeckými karavanami, jež byly stejně tak hojně přepadávány loupežnickými bandami, podařilo se mu kolem sebe seskupit bojovné horaly, s jejichž pomocí tvrz loupežníků oblehl, dobyl, a jednou provždy tak zbavil kraj jejich zlovolného řádění.

První krok, který po tomto úspěšném vypořádání se se zločiny učinil, bylo postavení mariánské kaple, jež se stala základem a středobodem pozdějšího opatství i města stejného názvu – Füssen. Sám pak stanul v čele klášterní komunity.

Tak jako všude jinde v Evropě se füssenský klášter stal centrem života širokého okolí, jakož i jeho rozmachu – mniši naučili zdejší lid účinně obdělávat půdu, kloučit lesy a vůbec hospodařit takovým způsobem, aby se obyvatelé těchto končin uživil. Mniši jim poskytovali práci, těm nemajetným obživu a péči. Takových případů byly na Starém kontinentě stovky, bez klášterů by v tehdejších podmínkách nějaký vývoj, ba často i přežití lidí byly naprosto nemyslitelné.

Magnus navíc jakožto vzdělaný muž znal cenu železné rudy, a když objevil v okolí Füssenu její naleziště, umně toho využil k dalšímu rozvoji města i pomocí jeho obyvatelům. Podle legendy ho k nalezišti měl přivést medvěd, na něhož narazil a s nímž „se skamarádl“. Medvěd proto patří k jeho atributům v ikonografii. Hmotná péče ovšem nebyla tím hlavním, co měl Magnus na srdci. Tento muž ještě patřil k těm služebníkům Božím, kteří usilovali v první řadě o spásu duší, nikoliv o jejich materiální zajištění. Nevynechával ani jedinou příležitost získat pro Krista další vyznavače, získat pro Lásku další milující, kteří budou zakoušet nádherný pocit být touto Láskou milováni. Sám láskou k bližním přímo oplýval, z ní vyvěralo veškeré jeho konání. Lásku vydával füssenský opat až do posledního dechu.

S Magnusovým úmrtím máme stejný problém jako s jeho narozením – nevíme jistě, kdy zemřel. Všeobecně se má za to, že k jeho odchodu na onen svět došlo 6. září, nicméně přesný letopočet zůstává zahalen hávem tajemství. Nejčastěji se udává rok 772.

Věřící lid ctil tohoto misionáře, biskupa a opata jako světce a nejinak ho vnímala také církev svatá. Někdy v polovině 9. století byl postaven jemu zasvěcený kostel, kam byly kolem roku 850 přeneseny i Magnusovy ostatky, čímž došlo podle tehdejšího úzu de facto k jeho kanonizaci.

Ve Švýcarsku, Tyrolsku, Švábsku a Bavorsku je sv. Magnus řazen mezi čtrnáct svatých pomocníků v nouzi. Bývá zobrazován jako putující misionář – v dlouhém hábitu a s vousy na bradě. V ruce drží kalich a kříž, dále pak hůl a pod nohama má hada. Oba poslední atributy se vztahují k jedné z příhod z jeho života, kdy měl touto holí (údajně nosil hůl samotného sv. Havla) odehnat klubko zmijí, které se mu připletlo do cesty. Proto je též vyzván těmi, které uškne jedovatý plaz.

Dopisy s duší

„Nemám žádné touhy kromě toho, abych naplnovala Boží vůli a nezraňovala blízké,“ svěřila se přítelkyni, sestře Terezii Łozowské, v jednom z dopisů Alice Lenczewská. Zachovaná korespondence je nedocenitelným zdrojem poznání spirituality polské mystičky.

Alice Lenczewská, narozená roku 1934, prožila větší část života v oblasti Pomořan. Ukončená pedagogická studia v Gdaňsku a přešlé kurzy ji vyznačily obtížnou cestu povolání učitelky a později zástupkyně ředitele lycea ve Štětíně. V té době ji víra nezajímala. Zato ji přitahoval svět, který se zálibou poznávala během četných zahraničních zájezdů. Nezaložila rodinu, ale zůstávala blízce spojena se svým bratrem Sławomirem. To spolu s ním po smrti jejich matky začala Alice chodit na setkání Obnovy v Duchu Svatém. Poznání společenství ji přivedlo k obrácení. Pro rozvoj jejího vztahu s Bohem se jako zásadní ukázaly rekolekce animátorů v Gostyni v roce 1985, když se po svatém přijímání „stalo něco“ – jak později vzpomínala – „co úplně změnilo můj život. Tam stanul přede mnou Ježíš. Reálnější a pravdivější než všechno, co bylo v kapli: než lidé, kteří stáli vedle. (...) Všechno přestalo existovat, byl jenom On. Jeho síla, moc, nezměrnost stále větší a já stále menší před Ním. Záplava lásky tak veliké, nikdy nepotkané, před kterou je možné jenom plakat nad svou nevděčností. A potom radost, že On mě miluje. Radost rozšiřující srdce.“ Během dalších 25 let bude Lenczewská zažívat mystické rozmluvy s Panem Ježíšem. Zapsaná slova Spasitelova se po Alicině smrti objeví ve dvou svazcích: *Świadectwo* (Svědectví) a *Słowie pouczenia* (Slovo poučení), budou se těšit velikému zájmu čtenářů a do-
svědčovat, jak velice je lidem potřebné živé slovo Boha.

Modlitba a čin

Památných rekolekcí v Gostyni v roce 1985 se účastnila také sestra Tereza Łozowská z Kongregace sester františkánek rodiny Mariiny. Bylo to její druhé setkání s Alicí Lenczewskou, kterou v témže roce potkala ve vlaku na trase Poznaň – Štětín. Obě ženy si dobře rozuměly a následné evangelizační výjezdy prohlubovaly

jejich duchovní vztahy. Začaly si dopisovat a podle možnosti se vzájemně navštěvovat. Tak se zrodilo přátelství, které trvalo až do smrti Lenczewské v roce 2012.

Když mezi Štětínem a Varšavou začínaly kroužit dopisy, měla Alice 55 let a byla už dva roky jako učitelka v důchodě. Nedostatek pracovních povinností vedl k tomu, že mystička měla čas angažovat se v životě církve: dvakrát týdně pracovala jako dobrovolnice v úřadu farnosti, organizovala poutě do Říma, do Svaté země i do Medžugorje, vedla modlitební skupinu, byla členkou společenství Rodina Srdce ukřižované Lásky a Apoštolátu Čisté Lásky. Činný život propojovala s modlitbou a prohlubováním vztahu s Bohem. Touto cestou ji zpočátku vedl sám Pán Ježíš. Na její otázku: „Mám být člověkem činu, nebo modlitby?“ totiž odpovídal: „Neodděluj to. Je potřebné jedno i druhé. Modlitba opírající se o nechut k činu a k práci nemá žádnou hodnotu. Podobně práce a činnost bez modlitby,

bez opory ve Mně jsou neplodné. Je to zbytečná obtíž přinášející někdy zlo místo dobra.“ (*Świadectwo*, 59)

Spojení modlitby a činu prakticky znamenalo, že Alice nejraději trávila čas rozmluvou s Bohem, každodenní Eucharistií a adorací a pomocí druhým. Zažívání blízkosti Pána Ježíše a stále hlubší poznávání Jeho tajemství přinášelo v životě Lenczewské rovněž lásku k ubohým. Žena se zbavila televizoru a mnohých předmětů z bytu, které po svém obrácení považovala za nepotřebné. Přestaly ji také zajímat „světské“ výlety. Všechno mělo nižší hodnotu než živý Kristus a Jeho vůle. Uvažovala o tom, že vstoupí do řehole, ale Pán Ježíš ji vybidl, aby to nedělala, ale vedla život Snoubenky jako osoba žijící ve světě. Říkal jí: „Zůstávej v ustavičné kontemplaci Otce jako karmelitánka a buď v ubohosti světa jako misionářka lásky. Taková byla cesta Mé Matky a takové je tvoje povolání každodenní oběti sebe samé.“ (*tamtéž*, 735) Lenczewská se dělila o svoje zážitky se sestrou Terezou: „Já ve své každodennosti žiji životem poustevnice v opuštění všeho, co dává svět, kromě minima potřebného k fyzické existenci. (...) A tak mě skutečně, mimo službu a oběť, nic s nikým nepojí. To je krásné: taková naprostá chudoba, kde je možné vylévat celé srdce jenom před Bohem – skrytým a jakoby nepřítomným, ačkoliv tak velice shlížejícím na moji ubohost a samotu. Takto mi ostatně Pán ukazuje krásu ubohosti: všechno, co je bídné, světem ponížené, bezradné a bezbranné ve své pokoře a prostotě. Jak On je výrazně přítomný v tom všem a jak velké je v tom vlastně bohatství a svatost. Ježíš v chudobě přišel na svět, žil v nedostatku a mezi ubožáky a zemřel v krajní opuštěnosti a obnaženosti.“ (15. 5. 1995)

Alicino stále větší soustředění na Boha šlo ruku v ruce s její rezignací na kamarádská setkávání a prázdné rozmluvy, a také s emocionálním prožíváním víry. V dopise sestře Tereze psala: „Děkuji Ti za pozvání na rekolekce Obnovy, ale já už se do Obnovy aktivním způsobem nemohu vrátit. Bylo by to odejít od toho, k čemu mě Pán teď přivedl, to znamená oproštění se od velkých emocí plynoucích z modlitby a činů mezi lidmi. Moje přebývání v Pánu teď je tiché, beze slov, jako bych naslouchala a vnímala nejjemnější

Fotografie Alice ve skautském stejnokroji a rukopisy jejích dopisů

pohyb Jeho Srdce křižovaného tak mnohými.“ (16. 6. 1996)

Oběť zadostiučnění

Pán Ježíš ve svých zjeveních, zvláště těch sepsaných ve *Słowie pouczenia*, připomínal nutnost duchovního boje a odporování zlu. Hovořil k Lenczewské: „Je třeba, abys zde, kde jsi, byla Mým pramenem lásky a pokoje, ještě silnější a radikálnější ve službě pro království, ke které jsi povolána. Čas utíká, protože spěchá i útok zla, protože je stále větší ohrožení duší. A stále více je potřebná obětavá služba tvých bratří a sester. Služba pokoje a lásky.“ (*Słowie pouczenia*, 475) Spasitelova vůle vedla Alici směrem obětování se Bohu v duchu zadostiučnění za hříchy druhých. Mystička totiž věděla, jak obrovský počet lidí podlehl zkáze, kterou s sebou přinesl liberalismus, materialismus, perverzní hédonismus a uvolněnost mravů, které se rozmohly (nejen) v Polsku od 90. let 20. století. Sestře Tereze se svěřila: „Toužím setrvat v Pánu a sloužit Jeho lásce a milosrdenství, poněvadž pociťuji a vlastně mi mnohokrát dal Pán poznat, že jsou velmi potřebné modlitby i oběti, protože hyne mnoho duší požíraných duchem světa a stále víc rozlévajících se temnotou. Týká se to také duší kněží, což je největší bolestí Pána Ježíše. Moje služba je těžká, protože jsem v ní vlastně úplně osamocená a sama. To je opravdové poustevnictví: modlitby a obětování Pánu každou chvíli i to, co s ní přichází, ať je to z vnějšku nebo bezprostředně do duše.“ (16. 10. 1994)

Boží dědictví

Alice žila duchem modlitby a oběti, protože taková byla Boží vůle vůči ní, a její naplňování mystička považovala za nejdůležitější. Napsala: „Nemám žádné touhy kromě toho, abych naplňovala Boží vůli a nezraňovala blízké.“ (2. 4. 2000) Již o několik let dříve vyznala: „Pán mi dal na srozuměnou, že toužím, abych stále naslouchala a rozpoznávala Jeho vůli, přijímala ji a toužila zcela odejít od každé vlastní touhy a svých plánů, od každé závislosti, také od vlastních názorů či zálib, abych stále více prosila za odpuštění, odpuštěla, soucítěla a prosila jménem druhých i svým. Abych milovala a trpěla jako On – Ježíš, můj Pán a Snoubenec.“ (16. 6. 1996)

Alice Lenczewská

Zaměření sebe na Boží vůli (a ne připravování vlastních plánů) je nejzávažnější rys spirituality Božího dědictví. Pán Ježíš mnohokrát zval Alici k této formě vnitřního života, nazýváje ji nejkratší cestou ke svatosti a nejlepší pro přítomné časy (srov. *Słowie pouczenia*, 66). Takový postoj se pojí se zbavením se ducha svěbytnosti, zároveň s odevzdaností sebe Bohu v přesvědčení, že On ví nejlépe, co je pro člověka v daném okamžiku nejplodnější. Odtud je také na cestě Božího dítěte nejzávažnější „absolutní zachování věrnosti, důvěra, láska a sebeobětování“ (*Świadectwo*, 348).

Alice takto vysvětlovala sestře Tereze tyto formy spirituality: „Pán vždycky dává ve vhodné době to, co je pro Jeho dítě potřebné ke spáse a naplnění jeho povolání zde na zemi. Z Jeho strany je vždycky láska a milosrdenství a z naší je třeba, aby byla důvěra, která je pramenem pokoje. Netřeba se starat a znepokojovat se, jestliže všechno náleží Pánu a všechno na Něm záleží. Prostě okamžik co

Ukázka z bohaté korespondence Alice Lenczewské

okamžik je třeba vykonávat to, co je dáno k vykonání – a nic víc.“ (9. 9. 2002) Jindy řeholnici radila: „Žij dnešní chvíli a děkuj za ni, a nestarej se, co bude dál. Pán to ví a On, jako vždycky, udělá to, co je nejlepší, co je potřeba právě v té chvíli. A nesrovnávej se s druhými. Každý je takový, jaký je, podle míry obdržených milostí a v míře lásky, jakou miloval Ježíše.“ (23. 2. 2005)

Hodnota utrpení

S postupem let Lenczewská vnímala omezenost věkem a omezila vnější aktivity. Začala doba tělesné slabosti, bolesti, a nakonec onemocnění rakovinou. Již dříve připravoval Vykupitel svoji milovanou na přijetí utrpení. Říkal: „Pokud na své cestě životem potkáš kříž, je třeba ho vzít a nést s láskou a pokojem, obětovat Mi své těžkosti a své utrpení. Kříž, obětovaný Mně takovým způsobem, je pomazaný Mým blahoslavenstvím a je v něm obsaženo veliké dobro pro tebe a tvé spolubratry. Pokud ho odmítneš, kříž tě nemine, neboť je vepsán do tvého života na zemi. Tehdy na tebe dopadne těžší kříž, protože nebude Mnou pomazaný.“ (*Świadectwo*, 183)

Kříž, který Lenczewská nosila, měl znamení bolu duchovního, později také fyzického. Mystička si uvědomovala velkou apoštolskou hodnotu, jakou může přinést přijaté utrpení. Napsala sestře Tereze: „Myslím, že obětovaná bolest a odřeknutí se na něčí úmysl nemá menší cenu než bezprostřední konkrétní evangelizace. Myslím, že oběť Pána Ježíše na kříži přinesla a nadále přináší nepoměrně větší plody než třeba Jeho největší zázraky a učení. Každá slza za někoho – v samotě a zapomnění – je nejcennějším darem, jaký je možné Mu obětovat. A jistě na tom spočívá čistá láska, chtít co nejvíce dát, a nic za to nedostat. Pán mě to už po mnoho měsíců učí a rozumím tomu, ačkoliv jsem mizerná žákyně.“ (10. 8. 1994)

Alice se na utrpení dívala očima víry, vkládajíc vlastní nedostatky do Spasitelovy oběti na kříži. Pán Ježíš ji v tom lidsky těžkém prožívání vedl a posiloval. Objasňoval: „Účastníš se Mého utrpení – jeho části, takové, jakou jsi schopna přijmout. Neodbihej v myšlenkách od dnešního dne a nevěnuj se představám. Starosti o zítřek a představy jsou oblastí, kde obzvlášť in-

tenzívně působí moc Zlého. Přítomnost patří Mně. Já ji vytvářím podle míry tvé důvěry a přijímání Mé vůle. Rozmlouvej se Mnou. To ti dodá síl. Já jsem tvým duchovním otcem, tvou představenou, otcem i matkou, důvěrníkem a něžným opatrovníkem.“ (tamtéž, 452)

Rozloučení

Lenczewska trpělivě snášela bolest a připravovala se na smrt, kterou přijímala jako přejítí do věčného života se Snoubencem. O tom, jaké duchovní zralosti dosáhla, svědčí její poslední dopis napsaný sestře Tereze několik měsíců před smrtí: „Jsem ráda sama v domě v tichu jenom s Pánem a se svými myšlenkami. Je to mou radostí v současné etapě mého života. Doba mé vnější aktivity minula a vůbec nemám potřebu nějakých činností, kontaktů, výjezdů apod. Nezajímá mě to, co se děje venku. Netoužím po nikom a po ničem. Jen po Pánu Ježíši a Jeho království. Svět se stává stále strašnějším. Přímo čekám na dobu, kdy skončí moje terapie, která neléčí, jen zpožďuje vývoj nemoci, a ocitnu se v hospici vedeném otci pallotiny, abych už měla všechno za sebou. Tam bude klid a kaple se mší svatou na místě. A jak se to všechno bude realizovat, je záležitostí Pána, kterému odevzdávám už řadu let sebe a všechny záležitosti, se skládáním slibů nejprve časných a potom věčných do rukou poznaňského biskupa ve Společenství Srdce ukřížované Lásky. Pán mě zahrnuje velikou láskou a péčí a stará se o všechno, co potřebuji, včetně každodenních drobností. Tak, abych řekla pravdu, se těším z té nádorové nemoci. Je to moje poslední oběť, kterou mohu přinést v duchu zadosťučnění za hříchy své i mých bratří v Pánu. Jsem mu za to velice vděčná. (...) Konečně, když už mám 77 let a od samého dětství nelehké životní zkušenosti, toužím jen po pokoji a klidném odchodu z tohoto světa řízeného satanovými služebníky. Budeš to možná brát jako dezerci. Skutečně už teď nedokážu nic víc než odevzdat se do vůle Pána v každé chvíli – takové, jaká je. Toužím jen, abych tu vůli dokázala přijmout s radostí a vděčností. Amen.“ (21. 8. 2011)

*Z Miłujcie się! 3/2022 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Tammy a její příběh

Mons. Henry Joseph Kennedy (1915–2003) byl 20 let biskupem diecéze Armidale v Austrálii. Jen několik let před smrtí se podělil o svůj nezapomenutelný zážitek z biřmování, z doby, kdy byl koncem 60. let minulého století pomocným biskupem města Brisbane. Právě tato zkušenost měla rozhodující vliv na jeho další život v biskupské službě.

Jednou v neděli jsem měl udělovat svátost biřmování v jisté farnosti v Brisbane. Když jsem přišel na faru, kněz mi řekl, že nemá stálou hospodyňku a že žena, která nám právě připravovala nedělní oběd, se přihlásila dobrovolně, ačkoliv v ten den měly přijmout svátost biřmování i dvě z jejich pěti dětí. Vzdala se výsady zúčastnit se jejich biřmování, aby mohla uvařit jídlo pro faráře a pro mne. Chtěl jsem se s tou ženou seznámit a poděkovat jí, a tak jsem vešel do kuchyně. Přitom jsem si všiml asi sedmi- či osmiletého děvčátka, které sedělo na židli otočené zády ke mně a dívalo se oknem na farní dvůr. Když jsem hovořil s tou dobrou ženou a děkoval jí, děvčátko si nás vůbec nevšimlo, ani se neotočilo, aby se podívalo, kdo to mluví, kdo vlastně přišel do kuchyně. Zdálo se mi to trochu zvláštní, protože děti v tomto věku jsou obvykle velice zvědavé, všechno pozorují a vnímají. Ale toto dítě ne. A tak jsem si jen pomyslel: „Vždyť dobře. Nechám to tak.“

Když jsem se už chystal odejít do jiné místnosti, abych se oblékl na mši svatou a připravil se na slavnost biřmování, žena mě oslovila: „Pane biskupe, požehnal byste Tammy, která tu sedí na židli?“ – „Samozřejmě,“ odpověděl jsem jí. „My biskupové jsme tu přece od toho, abychom zehnali.“ Když jsem kráčel k děvčátku, žena mi začala vysvětlovat: „Otče biskupe, Tammy si s vámi nepovídá, je němá a nebude ani slyšet, co říkáte. Je totiž neslyšící.“ Jak moc jsem chtěl v tom okamžiku položit ruce na ramena tohoto dítěte, které nikdy neslyšelo jediný tón, které nikdy nepromluvílo a nikdy neřeklo „maminko“ a „tatínku“, nikdy „Ježíši“ nebo „Maria“! Když jsem se podíval na malou dětskou tvářičku, znepokojeně jsem řekl ženě: „Neříkejte mi, že je ještě také slepá!“ – „Ano, je slepá a kromě toho se neumí postavit na nohy, protože je ochrnutá.“

A tak jsem tam stál před dítětem, které nikdy nepromluvílo, neslyšelo jediný zvuk, nevidělo žádný předmět, které vlastní silou neumělo ani chodit, a zeptal jsem se sám sebe: „Jaký to má celé smysl?“ A najednou mě napadlo: „Tady je děvče, které nikdy nespáchalo hřích očima, jazykem ani ušima; které nikdy nevstoupilo na místo, kde by mohlo spáchat hřích. Toto děvče bylo svaté, bylo světlejší než já, protože já jsem zneužíval dar zraku tím, že jsem se díval na neslušné věci, které mě podněcovaly k nečistotě. Bylo světlejší než já, protože jsem používal jazyk k rouhání, lži a k jiným přestupkům, jichž se dopouštíme jazykem. Slyšel jsem věci, které mohly ublížit jiným, které byly zraňující a nevhodné. V mém životě se bezpochyby naskytlo mnoho příležitostí, kterých ještě dnes lituji, že jsem měl sílu jít na místa, na nichž bych teď raději nikdy nebyl.“

*Biskup Kennedy byl Boží muž,
který se často usmíval,
a proto ho nazývali „usměvavý biskup“*

Takže to mělo smysl, když tato malá bytost neviděla, neslyšela, nemohla mluvit a ani chodit.“

Když jsem se ženy zeptal: „Je to vaše dítě?“ – odpověděla: „Ne.“ A povyprávěla mi svůj příběh: „Právě jsem ležela šest měsíců v nemocnici, když se toto dítě narodilo. Jednoho dne přišel do našeho pokoje lékař a řekl: »Na dětském oddělení je jedno dítě, a když se mu brzy nedostane od někoho lásky a něhy, bude do konce života – ať už krátkého, či dlouhého – jen vegetovat.« To mě tak dojalo, že jsem řekla: »Pane doktore, já si ho vezmu! Postarám se o ně, jak nejlépe budu umět. A můj manžel, mých pět dětí i naše sousedka budou to malé stvoření zahrnovat láskou a náklonností.«“

Též mi svěřila, že v té době se její manželství rozpadávalo a že s mužem uvažovali o rozchodu. „Zdalo se, že harmonie a láska, které drží rodinu pohromadě, se rozplynuly. Ale od té chvíle, kdy k nám přišla Tammy a děti ji začaly zahrnovat něhou a láskou, jsme si s manželem uvědomili, že se cosi podstatného změnilo i v našem manželství a že došlo k novému sblížení. Tammy zachránila naše man-

želství. Dala nás znovu dohromady a od té doby vládne mezi dětmi, manželem a mnou harmonie, pokoj, láska a náklonnost. Tammy milujeme nadevše a ona nás zná. Jen co na ni položíme ruku, ví, že je v rukou těch, kdo se o ni starají a kdo ji milují. Sama vkládá svoji ruku do malé jamky, kterou máme na krku, a podle vibrací našich hlasů, když se bavíme, poznává nás i naši lásku.“

V to vzpomínané nedělní ráno jsem měl čest udělit malé Tammy svátost biřmování. Přivezli ji do kostela až před oltář, abych ji biřmoval. Tammy potom jako patnáctiletá zemřela. Jelikož její farář věděl o mém velkém zájmu o toto dítě, po-

slal mi její fotografii spolu se smutnou, anebo pro Tammy spíše radostnou zprávou, že odešla do svého pravého domova. Vrátila se k tomu, který jí stvořil a který jí možná záměrně, pro jí svěřený úkol, odepřel to, co dává většině z nás: zrak, sluch, řeč a pohyblivost. Děkujeme všemohoucímu Bohu za tyto úžasné dary a snažme se jich používat k Boží slávě a spáse našich duší a těch, pro něž je používáme! Aspoň mně toto dítě tehdy jednou a provždy ukázalo, že Boží dary se mají používat a ne zneužívat. Ať se nade mnou smiluje Pán za všechny ty chvíle, kdy by bylo lépe, abych neviděl, neslyšel, nemluvil a nešel z jednoho místa na druhé.

Někdo se může zeptat, zda je tedy rozumné udělit svátost biřmování těžce postiženému pokřtěnému dítěti, jako je Tammy. Ano! Odpověď je ano, protože prostřednictvím svátosti biřmování toto čisté Boží dítě dostává zcela novou, posilující, svátostnou sílu, aby dokázalo snášet své utrpení, nemoc a těžké postižení s ještě větší láskou a odvahou.

*Z Vítězství Srdca 142/2021
přeložil a upravil -dd-*

P. PhDr. ThLic. Štěpán Maria Filip, Th.D., OP

Moderní encyklika proti modernismu (1)

Aktuálnost encykliky sv. Pia X. *Pascendi Dominici gregis*

Nejvýznamnějším dokumentem pontifikátu sv. Pia X. je jeho encyklika Pascendi Dominici gregis, publikovaná dne 8. září 1907, kterou rázně vystoupil proti modernismu. Není tato encyklika nyní, po II. vatikánském koncilu, něčím zcela překonaným? Ve skutečnosti je tomu přesně naopak: encyklika Pascendi je stále platná a aktuální, ba možná ještě aktuálnější než v době svého vzniku. Vždyť následující učení Církve její obsah nezrušilo, ale nově potvrdilo.

*L'Européen le plus moderne c'est vous
Pape Pie X.*

*Nejmodernějším Evropanem jste vy,
papeži Pie X.*

(básník Guillaume Apollinaire)

Boj sv. Pia X. proti modernismu jako součást jeho reformy Církve

Svatý Pius X., který vládl (nebo spíše sloužil) v letech 1903–1914, byl v duchu svého papežského hesla *Instaurare omnia in Christo* (Obnovit všechno v Kristu) jedním z nejreformnějších pa-

pežů v dějinách Církve. Stal se tak „papežem mnoha přídomek“: papežem reformy římské kurie a kanonického práva; papežem kněžské formace a svatosti; papežem katecheze; papežem apoštolátu laiků; papežem obnovy liturgie a posvátné hudby; papežem časného a častého svátého přijímání Eucharistie...

Na této reformě Církve pracoval za pomoci své „pravé ruky“, kardinála Rafaela Merryho del Val, svého státního sekretáře. I když pocházel ze zcela rozdílných společenských poměrů než sv. Pius X. – zatímco sv. Pius X. vzešel z velmi prostých poměrů, byl Merry del Val synem

španělského šlechtice a diplomata – došlo mezi ním a papežem k mimořádnému souzvuku. Jistě to bylo dáno i tím, že byl podobně jako sv. Pius X. světlem: v současnosti je otevřen proces jeho blahorečení a přísluší mu čestný titul „služebníka Božího“ (*servus Dei*). Svátý papež měl tak svátého státního sekretáře.⁽¹⁾

Jedním z nejvýraznějších rysů pontifikátu sv. Pia X. je jistě jeho boj proti modernismu. Dodnes hledí mnozí na tohoto papeže – a to buď se zalíbením, nebo s odporem – především jako na antimodernistického papeže. Tento boj proti modernismu nemáme však chá-

pat jako něco odděleného od jeho zmiňovaného reformního úsilí – jako něco, co stojí vedle tohoto reformního úsilí –, nýbrž naopak jako jeho pevnou součást. Jak uvádí výstižně jeden autor, v případě sv. Pia X. „neexistuje jakási schizofrenie mezi dobrým a pokorným papežem svatého přijímání dětí a neúprosným inkvizitorem *Pascendi*“.⁽²⁾ Chtěl-li totiž sv. Pius X. mnohé v životě Církve zreformovat, a skutečně to zreformoval, musel se také snažit odstranit to, co této reformě stálo v cestě a co bylo kořenem nemalého zla uvnitř Církve, a tím byl právě modernismus.

Hlavním prostředkem, jakým sv. Pius X. reagoval na modernismus, se pak stala jeho známá encyklika *Pascendi Dominici gregis*, publikovaná dne 8. září 1907, kterou můžeme bez nadsázky označit za jeho nejvýznamnější (a zřejmě i nejdelší) dokument.⁽³⁾ U této encykliky se chceme nyní zastavit a uvažovat o jejím významu a stále naléhavosti.

Avšak hned na počátku mohou vyvstat určité otázky a námítky: Má to vůbec cenu? Nemáme ji spíše odhodit jako něco, co patří do „starého železa“, tedy jako něco, co zvláště po II. vatikánském koncilu je zcela překonané, zastaralé a neplatné? Máme-li na tyto námítky odpovědět, můžeme jistě připustit, že jsou zde určité prvky obsahu encykliky, které odpovídají době jejího vzniku a dnes jsou již zastaralé, a totéž můžeme víceméně konstatovat o jejím vnějším, jazykovém vyjádření. Nutný dobový kontext *Pascendi* nám však nemá zabránit ve vidění jádra jejího poselství, které bylo sice formulováno v určitém historickém procesu, ale jež svou dobu překročilo a neztrácí ani dnes svou platnost, ba dnes je možná ještě aktuálnější než v době svého vzniku. Proto není divu, že nechybějí hlasy, které dokonce neváhají označit tuto encykliku za „nejdůležitější teologický a filosofický dokument, vytvořený katolickou Církví ve 20. století“.⁽⁴⁾

Prezentace encykliky *Pascendi Dominici gregis* a modernismu

Dříve, než přistoupíme k probrání obsahu encykliky *Pascendi Dominici gregis*, bude vhodné, když se zastavíme u toho,

co to je vlastně modernismus, a když tuto encykliku alespoň stručně představíme.

Samotné slovo *modernismus* bylo a je užíváno v různém významu. Význam, který mu dává encyklika *Pascendi*, je však velmi specifický (a jen v tomto významu modernismus odsuzuje): Míni jím myšlenkový směr, který usiloval o sladění základních principů křesťanské nauky s požadavky moderního subjektivistického myšlení, tj. o jakési „pokřtění“ tohoto moderního myšlení. Protože se tím snažil o něco, co je samo o sobě nemožné – křesťanské principy jdou jedním směrem a principy moderního subjektivismu kráčí zcela odlišným směrem –, musel tak nutně skončit u toho, že tyto křesťanské principy zničil či narušil.

Encyklika *Pascendi* nemá být tedy mylně chápána jako odsouzení moderní doby, kultury a vědy či každého úsilí zmodernizovat formy nauky a působení Církve: vždyť sám sv. Pius X. toho v životě Církve tolik zmodernizoval!

Již z uvedené základní charakteristiky modernismu je patrné, že není herezí, která by popírala nějakou pravdu víry, nýbrž „heretickým způsobem uvažování“,⁽⁵⁾ který postihuje všechna dogmata, ba radikální proměnou samotného pojmu pravdy. Odtud známý výrok encykliky, že modernismus je „snůškou všech herezí“ (*omnium haereseon conlectum*). To papež na jiném místě *Pascendi* vyjadřuje i květnatějším a obrazným způsobem, když píše, že modernisté

nepřikládají sekyru k větvím a letorostům, nýbrž k samotnému kořeni, totiž k víře a nejhlubším výživným vláknům víry. Poté, co tak zasáhnou tento kořen nesmrtelnosti, rozšíří virus dále do celého stromu, takže není částí katolické pravdy, kterou by ušetřili a již by se nesnažili poškodit.

Modernisté a někteří historikové obviňují encykliku *Pascendi* z toho, že modernismus vlastně vynalezla a uměle vytvořila, neboť nikdy nebyl žádným modernistou hlásán v oné ucelené a systematické podobě, v jaké je prezentován encyklikou. I když druhá část tvrzení je pravdivá – žádný modernista skutečně neučil modernismus přesně v té podobě, v jaké je předložen encyklikou – neplyne z toho pravdivost první části tvrže-

ni. *Pascendi* modernismus nevyalezla, ale pouze nauky různých modernistů systematicky uspořádala, ani ho uměle nevytvořila, ale jen mu dala určitou formu: jako by z jednotlivých kamínek vytvořila jednu mozaiku. Tím i samotným modernistům velmi jasně ukazovala na ničivé důsledky jejich učení. Mimo to cílem encykliky nebylo historické popsání modernismu, ale jeho naukové odsouzení. Ostatně jeden z hlavních představitelů modernismu, anglický jezuita George Tyrrell (1861–1909), který byl z modernistů nejvíce filosofem, ve svých prvních hodnoceních encykliky psal, že její redaktor nejenom výjimečným způsobem zná modernistickou literaturu, ale také ji přitažlivým způsobem vykládá.⁽⁶⁾

Jaká je struktura *Pascendi*? Má tři hlavní části: V první, nejdůležitější části je uspořádaně vyložena nauka modernistů a na konci krátce, ale důrazně odsouzena. Encyklika zde postupně probírá modernistu filosofa, věřícího, teologa, historika, kritika, apologetu a reformátora. V druhé části se rozebírají příčiny modernismu. Ve třetí části se po kritickém popsaní praktik zastánců modernismu předkládají léčebné prostředky proti němu.

Stálá platnost a časová podmíněnost encykliky *Pascendi Dominici gregis*

Encyklika *Pascendi Dominici gregis* je dokumentem magisteria neboli učitelského úřadu Církve. Proto také o ní platí to, co II. vatikánský koncil říká o církevním učitelském úřadu obecně, že totiž „z Božího příkazu a za pomoci Ducha Svatého Boží slovo zbožně slyší, svědomitě střeží a věrně vykládá“ (konstituce *Dei verbum*, č. 10). Na prvním místě encyklika *Pascendi* Boží slovo jistě „svědomitě střeží“, jak to sv. Pius X. výslovně zdůrazňuje hned v jejich úvodních slovech:

Vodit na pastvu stádo Páně je povinnost uložena nám Bohem. Jejím prvním úkolem je podle Kristova ustanovení co nejbedlivěji střežit svěřený poklad víry odmítáním světských novot ve vyjadřování a námítek falešné vědy.

Pak sv. Pius X. s vědomím velké odpovědnosti, která na něm leží, dodává:

Proto nesmíme děle mlčet, aby se nezdálo, že se vyhýbáme svému nejsvětějšímu poslání, a aby mírnost, již jsme až doposud užívali v naději, že pobloudilí přijdou k rozumu, nebyla považována za zanedbávání naší povinnosti.

Svatý Pius X. neučí v encyklice *Pascendi* „ex cathedra“: nejedná se zde tudíž o neomylné učení magisteria, které bychom měli přijímat se souhlasem božské víry. Samozřejmě se na nemálo místech opakuje to, co už dříve Církev neomylně vyhlásila, ale to nepřijímáme se souhlasem víry „v síle“ této encykliky, nýbrž na základě oněch předchozích neomylných vyhlášení Církve. Jedná se tudíž o dokument pouze autentického magisteria (*magisterium mere authenticum*), jehož odpovídajícím přijetím je „náboženská poslušnost vůle a rozumu“ (*religiosum voluntatis et intellectus obsequium*).

Jak ještě ukážeme, jádro nauky encykliky *Pascendi* náleží k tomu, co Církev často předkládá jako své učení. V této souvislosti se můžeme ptát, jaké dokumenty magisteria na tuto encykliku ve svém učení navazují? Jsou jistě četné, ale některé z nich můžeme chápat jako zvláště reprezentativní: k nim patří encyklika ctih. Pia XII. *Humani generis* (1950), vybraná místa dokumentů II. vatikánského koncilu (1962–1965),⁽⁷⁾ encyklika sv. Jana Pavla II. *Fides et ratio* (1998) a přednáška papeže Benedikta XVI. na řezenské univerzitě, nazvaná *Víra, rozum a univerzita* (2006).⁽⁸⁾ Když si tyto dokumenty postavíme vedle sebe a srovnáváme je, musíme jistě konstatovat rozdílnost jejich slovního vyjádření, různost kulturní situace, na niž reagují, i určité rozdílné zorné úhly pohledu, ale jako zlatá niť se jimi táhne nauka, která v jádře učí – a musí učit – totéž. Svátý Jan Pavel II. tuto stálost učení Církve vyjádřil výstižně v souvislosti s učením o Eucharistii – a my to můžeme klidně vztáhnout i na naše témata:

Učitelství úřad Církve při různých příležitostech během dvoutisíciletých dějin lidu nové smlouvy upřesnil eucharistické učení i co do přesné terminologie právě proto, aby zachoval apoštolskou víru v toto vznešené tajemství. Tato víra zůstává nezměněná a pro Církev je podstatná, aby takovou

zůstala (encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, č. 27).

Co tedy zůstává z encykliky *Pascendi Dominici gregis* stále platné? Jistě mnohé – to si ještě ukážeme – ale na prvním místě hlavní účel, pro který byla vydána: odsouzení teologického modernismu. To je patrné i z toho, že Církev toto odsouzení nikdy výslovně neodvolala. Samotný modernismus v přísném slova smyslu – *in sensu stricto* – byl jistě dobovou záležitostí a pomínl. Jak píše Joseph Ratzinger:

Převažující základní zaměření liberálního charakteru s jeho naivním optimismem v pokrok vzalo za své v hruzách [I. světové] války a s ním také teologický modernismus, který usiloval o přizpůsobení víry liberálnímu pohledu na svět.⁽⁹⁾

Odsouzení modernismu zůstává však stále aktuální, neboť zůstává stále platné jakožto poukázání na nesprávné cesty uvažování, „jež vedou mimo zjevenou pravdu a nakonec mimo pravdu vůbec“ (encyklika *Fides et ratio*, č. 73). Navíc se dřívější bludy znovu vracejí v nových podobách.⁽¹⁰⁾

(Pokračování)

Podle RC Monitor 24/2014,
Vánoční příloha
(Upraveno a doplněno autorem)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Kardinál Merry del Val napsal také vzpomínky na Pia X., jež jsou neocenitelným pramenem pro poznání svatosti tohoto papeže: srov. *Vzpomínky na papeže Pia X.* Přel. Štěpán M. Filip. *Světlo*, 22, č. 42 (2014), s. 10–11–23, č. 12 (2015), s. 12–13. Jejich vydání v knižní podobě připravuje Kartuziánské nakladatelství v Brně.
- ⁽²⁾ Roberto Spataro: «Un centenario para no olvidar: La enciclica *Pascendi Dominici gregis* (1907)». *Ecclesia*, 21 (2007), s. 353–370 [zde s. 355].
- ⁽³⁾ Pokud jsme zjistili, existují tři české překlady této encykliky: Josefa Kachníka (Olomouc: Právní liga katolického duchovenstva v arcidiecézi Olomoucké [sic!], 1908), Václava Smolíka (In: Týž: *Encyklika J. S. papeže Pia X. «Pascendi Dominici gregis» o učení mo-*

dernistův. Praha: Dědictví sv. Prokopa, 1911, s. 90–191; tento překlad je doplněn obsáhlým komentářem) a Otty Alberta Tichého (In: *Budoucnost modernismu? Ročenka časopisu Getsemany*. Praha: Siř, 1999, s. 103–134). Při našem překládání úryvků encykliky jsme k těmto českým překladům přihlíželi.

- ⁽⁴⁾ Roberto de Mattei: «In memoriam: il vero volto di san Pio X». *Corrispondenza Romana*, n. 1354 (2014), s. 4–5 [zde s. 4].
- ⁽⁵⁾ Joseph Lortz: *Geschichte der Kirche in ideengeschichtlicher Betrachtung*. Band II: *Die Neuzeit*. 22./23. Aufl. Münster: Aschendorff, 1964, s. 372: „[...] eine häretische Art des Denkens.“
- ⁽⁶⁾ Tyrrell tak učinil ve dvou článcích v novinách *Times*, 30. 9. a 1. 10. 1907, které byly převzaty časopisem *Il Rinnovamento*, 2 (1907), s. 567. Obdobně nenamítá proti naukové přesnosti *Pascendi* ve svém dopise A. Loisyemu z 20. 10. 1907 (In: George Tyrrell: *Letters*. London: T. F. Unwin, 1920, s. 85–87). Avšak ve svých následných reakcích se i on přiklonil k výše zmíněnému názoru většiny modernistů.
- ⁽⁷⁾ Vycházíme z textů samotných koncilních dokumentů, a nikoliv z tzv. „ducha koncilu“, podle něhož někteří hlásají to, co v těchto samotných koncilních textech nemá oporu. Jak opakovaně zdůrazňuje církevní magisterium, je třeba II. vatikánský koncil vykládat v duchu návaznosti na předchozí učení Církve: srov. především Benedikt XVI.: Vánoční proslov *Expergiscere, homo* k římské kurii (22. 12. 2005). *Acta Apostolicae Sedis*, 98 (2006), s. 40–53 (český částečný překlad in: *Světlo*, 14, č. 3 [2006], s. 6–7).
- ⁽⁸⁾ Český překlad Efréma Jindráčka, OP encykliky *Humani generis* vydala Matice cyrilometodějská v Olomouci v roce 2004. *Dokumenty II. vatikánského koncilu* v českém překladu pracovní skupiny pod vedením Oto Mádra vydalo nakladatelství Zvon v Praze v roce 1995 a Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v roce 2002. Český překlad Josefa Kolářka a Marie Kyrálové encykliky *Fides et ratio* vydalo opět nakladatelství Zvon v Praze v roce 1999. Český překlad Milana Glasera přednášky Benedikta XVI. se nachází v knize *Přednáška v Řezně a další projevy*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v roce 2011.
- ⁽⁹⁾ Joseph Ratzinger: «Úvod k instrukci Kongregace pro nauku víry „Donum veritatis“ o církevním povolání teologa». Přel. Štěpán M. Filip. In: Kongregace pro nauku víry: *Instrukce «Donum veritatis» o církevním povolání teologa*. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1999, s. 3–7 [zde s. 3].
- ⁽¹⁰⁾ Na novější podoby modernismu poukázal např. Jacques Maritain: *Le Paysan de la Garonne*. Paris: Desclée De Brouwer, 1966 (nakladatelství Triáda v Praze připravuje české vydání v překladu Romana Cardala).

Neskrývejte křehkost stáří

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

to dnes, děje se to v rodinách, děje se to neustále. Musíme se nad tím zamyslet.

Celá společnost si musí pospíšit s péčí o stále početnější a často i opuštěnější staré lidi, kteří jsou přitom pokladem. Když slyšíme o starších lidech, kteří jsou zbavováni své samostatnosti, bezpečí, a dokonce i domova, chápeme, že rozpolcenost dnešní společnosti vůči starším lidem není problémem občasných mimořádných událostí, ale rysem této kultury odhození, která otravuje svět, v němž žijeme. Starý člověk v žalmu se svěruje Bohu se svým zoufalstvím: „Vždyť moji nepřítelé o mně mluví,“ říká, „ti, kdo na mě číhají, spolu se umlouvají. Říkají: Bůh ho opustil, pronásledujte ho a chopte se ho, už ho nikdo nezachrání.“ (Ž 71,10–11) Důsledky jsou fatální. Stáří nejenže ztrácí svou důstojnost, ale člověk dokonce pochybuje, zda si zaslouží i nadále žít. Proto jsme všichni v pokušení skrývat svou zranitelnost, tajit svou nemoc, svůj věk a své stáří, protože se obáváme, že jsou předsíní ke ztrátě naší důstojnosti. Položme si otázku: je lidské vyvolávat tento pocit? Jak je možné, že moderní civilizace, tak vyspělá a výkonná, tak špatně snáší nemoci a stáří a skrývá nemoci a stáří? A jak je možné, že politika, která tak usiluje o vymezení hranic důstojného života, je zároveň necitlivá k důstojnosti láskyplného soužití se starými a nemocnými lidmi?

Starý člověk v žalmu, který jsme slyšeli, tento starý člověk, jenž vnímá své stáří jako porážku, znovu objevuje důvěru v Pána. Cítí potřebu, aby mu někdo pomohl. A obrací se k Bohu. Svátý Augustin v komentáři k tomuto žalmu nabádá starého člověka: „Neboj se, že budeš ve stáří opuštěn. [...] Proč se bojíš, že tě [Pán] opustí, že tě zavrhne v době tvého stáří, když ti ubudou síly? Vskutku, právě tehdy bude jeho síla v tobě, když tvá síla selže.“ (PL 36, 881–882) A starý žalmista se dovolává: „Ve své spravedlnosti mě vyprosť a vysvobod', nakloň ke mně svůj sluch a zachraň mě! Buď mi ochrannou skálou, pevností k mé záchraně, neboť tys moje skála a tvrz.“ (Ž 71,2–3) Tato prosba svědčí o Boží věrnosti a obrací se na jeho schop-

nost otrást svědomím, které je odkloněno necitlivostí vůči podobnosti smrtelného života, jenž musí být zachován ve své celistvosti. Znovu se modlí takto: „Bože, nevzdaluj se ode mě, Bože můj, na pomoc mi pospěš! Ať se zastydí a zahynou moji protivníci, ať se odějí hanbou a potupou, kdo hledají mou zkázu.“ (v. 12–13)

Vskutku, hanba by měla padnout na ty, kdo zneužívají slabosti nemoci a stáří. Modlitba obnovuje v srdci staršího člověka příslib Boží věrnosti a požehnání. Starší člověk znovu objevuje modlitbu a vydává svědectví o její síle. Ježíš v evangeliích nikdy neodmítá modlitbu těch, kteří potřebují pomoc. Starší lidé mohou díky své slabosti učit ty, kteří jsou v jiném věku, že všichni máme potřebu odevzdat se Pánu a dovolávat se jeho pomoci. V tomto smyslu se musíme všichni poučit ze stáří: ano, stáří je dar, který je chápán jako odevzdání se do péče druhých, počínaje samotným Bohem.

Existuje tedy „magisterium křehkosti“, které neskrývá křehkosti, ne. Jsou skutečné, existuje realita a existuje magisterium křehkosti, které nám stáří dokáže věro-

hodně připomínat po celou dobu lidského života. Neskrývej stáří, neskrývej slabosti stáří. To je poučení pro nás všechny. Toto magisterium otevírá rozhodující obzor pro reformu naší vlastní civilizace. Reformu, která je nyní nezbytná ve prospěch soužití všech. Marginalizace starších lidí jak pojmově, tak prakticky poškozuje všechna období života, nejen období stáří. Každý z nás dnes může myslet na starší lidi v rodině: Jaký k nim mám vztah, jak na ně vzpomínám, jak je navštěvuji? Snažím se, aby jim nic nechybělo? Respektuji je? Starší lidé, kteří jsou v mé rodině: vzpomeňte si na matku, otce, dědečka, babičku, strýce, přátele... Vymazal jsem je ze svého života? Nebo si k nim jdu pro moudrost, životní moudrost? Nezapomeň, že i ty budeš starým mužem nebo ženou. Stáří přichází pro každého. A tak, jak bys chtěl, aby se s tebou zacházelo ve stáří, zacházej dnes se starými lidmi. Jsou paměť rodiny, paměť lidstva, paměť země. Stráž staré lidi, kteří jsou moudrostí. Kéž Pán dopřeje starším lidem, kteří jsou současní církve, velkorysost této výzvy a provolání. Kéž nás tato důvěra v Pána nakazí. A to pro dobro všech, jich, nás i našich dětí. Děkuji.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný.

Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Evangelium - Lk 14,25–33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry - ano i sám sebe - až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo ne-

nese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: »Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.« Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru.

Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

Nebe nad močály (9)

Životopisný román sv. Marie Goretti (16. 10. 1890 – 6. 7. 1902)

Poslední dny se snažila, aby nebyla doma sama. Když mohla, hrála si s malou Ersilií na dvoře a zažívala na schodech, které vedly ze dvora do poschodí. Tam si sedla se svou prací i dnes. Zastavila se před obrazem Bohorodičky a v kuchyni si ovinula růženic kolem ruky, zhluboka si vzdychla a běžela do Alessandrova pokoje. Chytila jeho košili a záplaty, zaběhla ještě do kuchyně pro rozespalou Terezku a na schodech ji položila na peřinku, aby spala dále. Potom si sedla vedle ní a sklonila se nad šitím.

Všichni ostatní byli při mlácení. Matka Assunta shrabávala vymláčenou nařezanou bobů. Mlátilo se pomocí vozů. Kola vozů mačkala lusky, boby se uvolňovaly, zvířata funěla, země duněla, lusky praskaly. Děti se těšily, že se mohou trochu vozit. Jeden vůz řídil Angelo. Marian, Ersilia a malý Alessandro si k němu přisedli, druhý vůz poháněl Alessandro. Byl takový nevládný a zamračený, že se ho děti bály. Starý Serenelli se od práce odtahoval. Trápila ho malárie a byl opilý. Najednou Alessandro vůz zastavil, zavolal Assuntu, seskočil z vozu a volal: „Musím si pro něco zaskočit.“ A mlácení pokračovalo dále.

* * *

Marie Alessandra spatřila. Tělem jí projel strach. Alessandro vyběhl po schodech, obešel Marii a uháněl do domu. Bylo slyšet, jak za ním bouchly dveře. Marie si oddychla. Za několik minut se vrátil a volal na ni: „Marietto, pojď sem.“ – „Na co, co chceš?“ – „Když poroučím, pojď sem!“ – „Až mi povíš, co chceš, jinak nepůjdu.“ Pudově se chytila zábradlí. Alessandra popadla zuřivost. – „Už ať jsi tu!“ – „Ne!“ V tom okamžiku k ní skočil, chytil ji za ruku, druhou ji odtrhl od zábradlí a vlek ji na chodbu. Nohou za sebou přirazil dveře. Potom se na děvče obořil: „Tak chceš, nebo nechceš?!“ – „Ne, nikdy!“ Zase ji pevně chytil. „Nedotýkej se mne!“ Vášnivě ji tiskl k sobě. „Je to hřích, Bůh to nechce. Přijdeš do pekla,“ opakovala Marie. A nyní začal těžký zápas mezi silným mládcem a mladým děv-

čátkem. Bránila se ze všech sil, Alessandrovy hmaty byly stále tvrdší a pevnější. Marie ho stále zapřísahala: „Je to hřích, Alessandro, přijdeš do pekla!“ – „Zabiju tě!“ vykřikl a v jeho ruce se objevilo železné bodlo. A začal Mariettu bodat. Vykríkla. Hadrem jí zacpal ústa a bodal a bodal. Potom padlo děvče k zemi.

* * *

Násilník myslel, že je mrtvá. Utekl do svého pokoje a vražedný nástroj hodil do truhly. Strhl ze sebe zakrvácenou košili, strčil ji za pelest a lehl si do postele. Marietta napnula poslední síly a s mnoha ranami se dovlekla ke dveřím na schody, otevřela je, a jak jen mohla, vykřikla na starého Serenelliho: „Jeno, pojďte sem, Sandro mě popíchal.“ V té chvíli se dala do pláče i malá Terezka. Matka ji při mlácení zaslechla a ve zlém předtuše zavolala: „Mariane, jdi se podívat, proč Terezka tak křičí.“

Marian doběhl nahoru současně se Serenellim a našel Mariettu ležet na zemi. Strachem vykřikl a běžel zpět k matce. Zatím Serenelli běžel pro souseda Cimarelliho. Když doběhla matka, držel už Cimarelli smrtelně bledé děvče v náručí. Ještě nechápal, co se stalo, a těšil matku: „Udělal se jí špatně.“ A se ženou ji uložili do postele. „Položte mě na

bok,“ prosila Marietta. Když jí Cimarelli svlékala šaty, valila se krev ze čtrnácti ran a Assunta uviděla, že jsou zraněny i vnitřnosti. Omdlela.

„Zavolejte lékaře!“ – „Zavolejte policii!“ křičeli jeden přes druhého. Kancelář pana hraběte uvědomila policii v Nettunu a v Caranu. Po hradní cestě, jindy tak tiché, uháněly vozy a kola. Assunta se probrala ze mdloby. Někdo ji tiše volal. Byla to Marietta. Vstala a sklonila se nad dítětem. Z voskově bledého obličej se na ni dívaly dvě oči: „Maminko!“ – „Kdo ti to udělal, miláčku?“ – „Sandro. Chtěl mě svést ke hříchu, já jsem nechtěla, a proto mě celou rozbodala.“

* * *

Zločinec ležel v posteli. „Je to možné? Zabil jsem Marii? Co se to se mnou stalo? Teď nesmím ukázat slabost.“ Stále mu zaznívala v uších její slova: „Přijdeš do pekla.“ Zacpával si uši, aby ten hlas neslyšel. Myslela na něj, když umírala. „Ten její pohled! Nesmím na to myslet. Nesmím. Možná, že mě oběsí jako vraha. Musím se zachránit, být pevný a nedat se. Jak to mé nitro žere a páli! Mlč, buď tiše, mlč!“ – a tloukl se do srdce. Na dvoře zaslechl křik: „Alessandro musí zemřít, zabte ho!“ Smrtelně se polekal. A zase volání: „On ji zabil. Sem s ním! Vyvalte dveře!“ – „Počkejte, až přijde policie. Mohl by vám utéci. Živého ho nepustíme.“

Lékař se jen s námahou protlačil zástupem. „Pane doktore, zachraňte Mariettu, toho anděla!“ volaly ženy. „Co se

Výzva k tiché adoraci za mír na Ukrajině

Čeští a moravští biskupové vyzývají věřící k tiché adoraci za mír na Ukrajině v den svátku Povýšení svatého Kříže:

Bratři a sestry, Rada evropských biskupských konferencí (CCEE) vyzývá všechny biskupské konference v Evropě, aby se přidaly k tiché adoraci za mír na Ukrajině a učinily tak gesto solidarity s touto těžce zkoušenou zemí. **Na celém kontinentu se má konat adorace na svátek Povýšení svatého Kříže, 14. září 2022.** Rozhodli jsme se k této aktivitě připojit a prosíme duchovní správce, aby uspořáda-

li nejméně hodinovou eucharistickou adoraci na tento úmysl alespoň tam, kde se na svátek Povýšení svatého Kříže koná mše svatá, anebo tam, kde je k dispozici kněz, jáhen či osoba pověřená k vystavení Nejsvětější svátosti. Ať nás eucharistický Kristus naplní svým pokojem, ať je posilou všem, kterým válka přinesla utrpení, a těm, kteří ji rozpoutali, ať promění srdce, aby mohl opět zavládnout mír.

*Mons. Jan Graubner,
předseda ČBK spolu s biskupy českých
a moravských diecézí
Praha, 15. srpna 2022, zdroj: TS ČBK*

Via Mater Dei: pouť k novému začátku a obnově srdce

tu probůh stalo?“ volal polekaný lékař. „Alessandro zabil Mariettu,“ vysvětloval mu Angelo. Doktor vyběhl po schodech a přistoupil k lůžku. Marietta ležela celá v krvi. A ztráta krve ji oslabil. Sotva dýchala. Lékař se pokusil zašít 14 ran a zjistil přitom i údery Alessandrových pěstí. Odmíchl se a jen kroutil hlavou. „Já už vic udělat nemohu. Musí do Nettuna na operaci.“ Za chvíli přijel sanitní vůz z Nettuna. Pan Cimarelli vzal Mariettu do náruče a sestupoval s ní opatrně po schodech. Muži byli dojatí, ženy plakaly.

„Marietto, náš andělíčku, modli se za nás a my se budeme modlit za tebe!“ Naložili ji do vozu a matka si přisedla k ní. „Maminko,“ šeptala Marietta a vztáhla k ní ruku. Špatně se to cestovalo po hrbolaté cestě. Při každém otřesu se raněná zachvěla bolestí. „Miláčku, máš veliké bolesti, víd?“ – „Maminko, není to tak zlé.“ A cesta byla ještě tak dlouhá.

* * *

Konečně přišli dva od policie. Alessandro se nebránil. Svázali ho. Potom s ním vykročili z chodby na plošinku na schodech. Vrah se zarazil, když spatřil tolik lidí s lopatami a sekerami.

„Vrahu, vrahu!“ křičeli všichni. Policisté se rychle vrátili zpět. Jeden z nich zavolal na dvůr, aby přivolali jízdní policii z Nettuna. Trvalo však dlouho, než z Nettuna přijeli dva četníci na koních. S pistolí v rukou si razili cestu kupředu. Postranním východem vyvedli Alessandra na dvůr. Četníci na koních ho vzali mezi sebe. Asi v polovině cesty dohonili vůz s Mariettou a její matkou. „Tady umírá tvoje oběť, ty lumpo!“ upozorňovali Alessandro. Ten však nepohnul ani brvou. Jeho obličej byl jako z kamene. „Ty jsi nějaký pěkný ptáček. Proč jsi ji chtěl zabít?“ Alessandro jako by to neslyšel. V poutech obešel vůz, na kterém jeho oběť umírala. Jejich cesty se rozcházely. Nejen obličej Alessandrův byl z kamene. Zkamenělo i jeho srdce.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: *Nebe nad močály. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2008. Druhé, přepracované vydání, dotisk.*

Poutní stezka *Mater Dei*, dlouhá 157 km, v sedmi etapách spojuje deset mariánských svatyní rozestých podél boloňských Apenin. *Via Mater Dei*, založená roku 2018, si klade za cíl spojit množství duchovních, kulturních, přírodních a archeologických památek s postavou Panny Marie.

Projíždět starobylými vesnicemi, poznávat jejich tradice, ponořit se do klidu Apenin, být v kontaktu se zemí, větrem, sluncem, deštěm, navštěvovat místní řeholní společenství. *Via Mater Dei* není jen turistickým zážitkem, jehož cílem je zvelebovat území a podporovat hospodářské aktivity, ale má i silný duchovní charakter.

„Každá pouť, ať už světská, nebo náboženská,“ vysvětluje don Massimo Vacchetti, ředitel Úřadu pro pastorační sportovní turistiku a volnočasových aktivitách boloňské diecéze, který podnítil vznik mariánské poutní stezky, „má vždy duchovní charakter. Putovat znamená opustit jednu zemi a vydat se do jiné, jako to udělal Abrahám: je tu minulost, kterou je třeba zanechat, a vše nové, co najdeme po příchodu. Cesta disponuje člověka k samotě, ke kontaktu se stvořením, přičemž on sám prochází stavem fyzické námahy a odříkání.“

Ačkoli *Via Mater Dei* nepředstavuje z technického hlediska žádné zvláštní obtíže, je to přesto náročná trasa kvůli výškovým rozdílům při přechodu z jednoho apeninského údolí do druhého nebo při dosažení svatyní, které se často nacházejí na vyvýšených místech. Veškeré informace naleznete na webových stránkách viamaterdei.it, kde je také možné si vyžádat mapového průvodce s podrobnostmi o členité trase.

„Charakteristickým rysem *Via Mater Dei* je skutečnost, že každá etapa má svůj cíl. Tím se liší od jiných poutí,“ dodává otec Massimo Vacchetti. „Vzpomeňte si na Camino de Santiago, kde každá etapa je přiblížením se k závěrečné etapě, kterou je právě Santiago de Compostela. Naproti tomu ve *Via Mater Dei* je každá etapa cílovou rovinkou: svatyně s historií, tradicí, zázrakem, povoláními, která vznikla kolem řeholní komunity, jež je zde přítomna. V této cílové rovině najde každý sebe sama.“

Specifikem této poutní stezky je možnost projít ji od začátku do konce, nebo si vybrat část podle časových možností a schopností každého chodce. „Není nutné být poutníkem,“ vysvětluje italský kněz, „stačí být chodcem.“ Právě vzhledem k tomu, že každá etapa končí v místě, kde žije nějaká řeholní komunita, a nikoli na opuštěném místě, je možné projít *Via Mater Dei* v kterémkoli ročním období, a zachytit tak měnící se krásu Apenin s jejich různými barvami a vůněmi.

„Naším záměrem bylo také nabídnout řeholním komunitám, které střeží tyto svatyně, možnost vrátit se do hry, jak je k tomu vyzývá papež František: takřkajíc »vyjít ze sebe« a setkat se s novým typem věřících, jimiž jsou poutníci,“ vysvětluje boloňský kněz a dodává: „Každá pouť má také kající charakter: neseme si s sebou břemeno duchovních ran. Chůze přináší i fyzická zranění: puchýře, sluneční spáleniny, stopy po batohu na ramenou. Za touto obětí se skrývá žádost o vykoupení, žádost, aby zlo mohlo být překonáno a přemoženo. To je důvodem radosti, kterou člověk cítí, když dosáhne cíle: vnímá, že srdce se všemi svými vnitřními válkami může najít místo přijetí, míru a smíření. Myšlenkou *Via Mater Dei* je také nabídnout těm, kteří ji vykonají, v každé svatyni možnost smíření srdce prostřednictvím svátostné zpovědi.“

Za pouhých několik let přinesla tato cesta významné ovoce v přibězích těch, kteří se jí zúčastnili: „Jsou to povolání, která na konci této zkušenosti dozrála a ujasnila se, nebo dokonce znovuobjevení sebe sama. Jeden mladý muž mě zaujal: pracoval ve skladu. Tato cesta ho přivedla k objevení ošetřovatelského povolání, kde slouží druhým. Zní to jako maličkost, ale objevil to, k čemu byl stvořen. Skutečným přínosem pouti ve vztahu k přírodě, k druhým a k Bohu je znovuobjevení sebe sama: překonáváme sami sebe a nacházíme to, co nám nejlépe vyhovuje. Na druhou stranu,“ uzavírá otec Massimo Vacchetti, „život je vždy pokusem o znovuzrození, o nový začátek, a to i v situacích, které se zdají být mnohovrstevné. Člověk na cestě je člověk, který chce vždy začít znovu, s novým srdcem a jiným pohledem na vlastní realitu.“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
18. 8. 2022

Pondělí 5. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Otmar Oliva – výtvarník
6:55 Polabský lužní les **7:10** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **7:35** Naše peníze, jejich osud **8:25** Skleněná múza **8:40** Kouzlo štípských varhan **9:10** Řád svatého Huberta **9:30** Outdoor Films s Radimem Grzybkiem (99. díl): Nadějný režisér nejen outdoorových filmů **11:00** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Josef a jeho bratři **13:35** Dopis z Indie **14:05** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Ohromný zástup svědků: Společenství svatých **15:10** Dokořán: s Nadou Konvalinkovou **16:00** V souvislostech **16:20** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **16:30** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (1. část) **17:30** Nebe nad hlavou **18:00** Sedmihlásky (137. díl): Vandrovala bleška **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vyhnaní prodáváčů z chrámu **18:11** Setkání: Miluše Horská **18:20** Nezmaři & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Mohelnickém dostavníku 2013 **19:15** Náměsíčná nevěsta [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** K jádru věci: S Janou Matesovou [L] **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín: Pocta Jaroslavu Foglarovi **21:45** Poutníci času: S Michalem Tesařem **22:05** Kulatý stůl: Dnešní doba a mládež **23:25** Zahajovací koncert duchovního kulturního festivalu Litomyšlské dny barokní tradice 2020: Kostel Povýšení sv. Kříže, Litomyšl **0:35** Angola: Vstaň a chod', Angolo **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jiří Čepel – kněz motorkář **7:00** Pákistán: Svoboda pro zajaté **7:30** Milovat až do zapomení **8:20** Radovan Lukavský stoletý: Život legendárního herce z pohledu jeho blízkých **9:10** V souvislostech **9:30** V pohorách po horách: Vojšické louky – Bílé Karpaty **9:40** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Ježíš, Zacheus a my **11:10** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Chléb náš vezdejší **13:00** Dvořák – umění hořák **14:05** Muzikanti, hrajte: Orchester Grande Moravia **15:10** Svatba jak má být **15:30** V pohorách po horách: Gruň – Beskydy **15:45** Galerie ve Velké Rači [P] **16:00** Jak potkávat svět: S Miroslavem Stecherem a Kryštofem a Erikem Makovcovými **17:10** Kaplani naděje: Michal Hrnčiarik **17:20** Santiago Gapp **18:00** Sedmihlásky (137. díl): Vandrovala bleška **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vdovin haléř **18:15** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **18:45** Animované biblické příběhy: Nebeské království **19:10** On maratónským závodníkem **19:25** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Klapka: S Katrin Taubingerovou [P] **21:35** S Bohem pro lidi **22:05** Má vlast: Litovel **23:00** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **23:35** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2022 **0:00** Kněz Slanina **0:30** Probuzení Haiti **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Mikuláš a Martin Kroupovi – novináři **7:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2022 **7:20** Ghana – Příběh dětí duchů **7:55** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Příběhy ze života (1. část) **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky **10:15** Mezi pražci (108. díl): Září 2022 **11:00** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kosteláné, Kosteletci a jejich setká-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

vání **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak ji znáte?: MFF Strážnice 2021 **14:25** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Bursou, relativistická astrofyzika, 1. díl **15:05** Můj chrám: Kateřina Koubová, šéfredaktorka Katolického týdeníku, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině. **15:25** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2022 **15:45** ARTBITR se Samem Childerse (76. díl): Rozhovor se slavným kazatelem **16:00** K jádru věci: S Janou Matesovou **17:05** Příběhy psané životem: Sen českého miliardáře **18:00** Sedmihlásky (137. díl): Vandrovala bleška **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Poslední večere **18:10** Strýček Emu: Škola **18:20** Jak potkávat svět: S Janáčkovým kvartetem **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:05** Noční univerzita: Mons. Václav Malý – Diskuse v plné svobodě [P] **22:40** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Ohromný zástup svědků: Společenství svatých **23:40** Generální audience papeže Františka **0:05** Cvrlikání (86. díl): Lucie Redlová **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Martin Petiška – spisovatel **7:00** Kmochův Kolín 2019: Severočeská harmonie města Štětí **7:25** Janomamové v Brazílii **7:50** Výpravy do divočiny: K pramenům Amazonky **9:05** Kulatý stůl: Dnešní doba a mládež **10:30** Nebe nad hlavou **10:50** Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Má vlast: Konopiště **13:40** Když vyschnou studny **14:05** Generální audience papeže Františka **14:30** Achillovy paty evoluce [P] **16:15** Zpravodajské Noeviny: 6. 9. 2022 **16:35** Godzone ženská konference 2020 (1. díl): Esencia [P] **17:15** Guyanská Diana **18:00** Sedmihlásky (137. díl): Vandrovala bleška **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista **18:15** Ovečky: 24. neděle v mezidobí [P] **18:45** V pohorách po horách: Gruň – Beskydy **18:55** Dokořán: s Adamem Plachetkou **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Filmový klub [L] **21:55** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Daniel Kroupa [P] **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Na pomezí ticha a tmy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Zbigniew Czendlik – polský kněz **7:00** Litevská mytologie: Svatováclavský hudební festival 2019 **8:25** Vietnam **8:40** Velehradská zastavení: Díl 6. – Poutníci ze Slovenska **8:50** Proplout Svatou zemí **9:05** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **9:30** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **9:50** Fotografka lidských duší **10:10** K jádru věci: S Janou Matesovou **11:15** Galerie ve Velké Rači [P] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá

z kaple Telepace [L] **12:50** Nezmaři & Symfonický orchestr ZUŠ Uničov na Mohelnickém dostavníku 2013 **13:45** Kaplani naděje: Michal Hrnčiarik **14:05** Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **15:05** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **16:00** Rockom krokem: Třebovický koláč 2018 **16:45** Klapka: s Katrin Taubingerovou **18:00** Sedmihlásky (137. díl): Vandrovala bleška **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Kristus vstal z mrtvých! **18:20** Hlubinami vesmíru s dr. Michalem Bursou, relativistická astrofyzika, 1. díl **19:05** Už zas je tady [P] **19:30** Setkání: Eva Rajchmanová [P] **19:45** Přejeme si... **20:30** Noemova pošta: Září 2022 [L] **21:50** V pohorách po horách: Zlatý chlum – Zlatohorská vrchovina **22:05** Poletuchy: Na skok do propasti **22:50** Znovu v Nazaretu: Archeologie a tradice Ježíšova města **23:50** Cvrlikání (59. díl): Spolektiv **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Václav Vacek – kněz **7:00** Šajtar: Třebovický koláč 2018 **7:40** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **7:55** Sedmihlásky (137. díl): Vandrovala bleška **8:00** Ovečky: 24. neděle v mezidobí **8:25** Animované biblické příběhy: Nebeské království **8:50** Strýček Emu: Škola **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **9:40** Noční univerzita: Jan Špillar – Chosení bez omrzení **10:25** Viac ako pieseň (2. díl): Timothy a pieseň Po Tebe túžim viac **10:35** Krivky duše (1. díl): Relácia s inšpiratívnymi ženami **11:05** ARTBITR se Samem Childerse (76. díl): Rozhovor se slavným kazatelem **11:15** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Daniel Kroupa **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **13:25** Pod lampou **15:30** Co se v mládí naučíš: Rožnovské slavnosti 2021 **16:30** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Oheň Jeho lásky: Modlitba a život Ducha **17:15** Setkání: Bohuslav Procházka [P] **17:25** Historie a současnost Matice svatohostýnské **18:00** Benefiční koncert: Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Svätý Hostýn [L] **20:05** Pokoj vám! Modlitba za mír [P] **20:20** Přejeme si... **20:35** Dobrodružství před kamerou [P] **21:35** V souvislostech [P] **21:55** V pohorách po horách: Ankogel – Vysoké Taury [P] **22:10** Jen samé krásné věci **23:35** Jak potkávat svět: s Františkem Novotným **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 9. 2022

6:05 Cesta k andělům: Juan Provecho López – španělský augustinián **6:55** Mezi pražci (108. díl): Září 2022 **7:40** Biblická studna: S Matoušem Jaluškou **8:50** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Filmový klub **10:15** Mše svatá z baziliky Nanebevzetí Panny Marie: Svätý Hostýn [L] **11:30** V pohorách po horách: Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:20** Dobrodružství před kamerou **14:30** Dokořán: S Danuší Nerudovou **15:20** Muzikanti, hrajte **15:50** Poutníci času: S Lumírem Kantorem [P] **16:10** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Daniel Kroupa **16:25** Jen samé krásné věci **18:00** Sedmihlásky (139. díl): Šla děvečka **18:05** Animované biblické příběhy: Znamenání časů **18:35** Strýček Emu: Draci [P] **18:45** Ovečky: 24. neděle v mezidobí **19:15** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám! Modlitba za mír [P] **20:20** Cesta sv. Ignáce [P] **21:55** Setkání: Petr Fiala [P] **22:10** Má vlast (2. díl): Karlštejn **23:00** Klapka: S Katrin Taubingerovou **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů

Pondelok 5. 9. o 21:30 hod.: Večerná univerzita

Jill-Amy Levine – Nádej na porozumenie a empatiu: Biblická interpretácia a židovsko-kresťanský dialóg.

Utorok 6. 9. o 21:20 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kaplnka bičovania) (dokument)

V tejto časti sa chceme zamerať na dve konkrétne udalosti: bičovanie a odsúdenie Pána Ježiša na smrť na mieste zvanom Litostrotus.

Streda 7. 9. o 16:05 hod.: Svätá omša zblízka

Liturgia je najvznešenejšia činnosť, akaj je človek schopný. Aby sme prežili čo najhlbšie liturgiu, je potrebné rásť vo vzťahu ku Kristovi. Úvodný diel relácie "Svätá omša zblízka" prináša dôležité myšlienky o samotnej liturgii a jej všeobecnom význame pre život veriaceho človeka.

Štvrtok 8. 9. o 21:25 hod.:

Medzi nebom a zemou (Jana Boboková)

S pacientami vedie dialógy o smrti a o odchode. Lekárka a misio-

nárka Identes, Jana Boboková, odprevádza onkologických pacientov a ťažko chorých ľudí na druhý breh života každý deň. V relácii Medzi nebom a zemou porozpráva aj o paliatívnej starostlivosti.

Piatok 9. 9. o 20:40 hod.:

S Františkom zdvíhame svet (dokument)

Dokumentárny film mapujúci návštevu Svätého Otca Františka na Slovensku v septembri 2021.

Sobota 10. 9. o 20:30 hod.:

Keylor Navas, muž modlitby (film)

Inšpirujúci skutočný príbeh známeho kostarického brankára, Keylor Navasa, od jeho skromných začiatkov v chudobnej dedinke až po úspešný vzostup na elitného futbalistu v jednom z najlepších futbalových tímov, v Real Madride.

Nedeľa 11. 9. o 10:00 hod.:

Svätá omša

Priamy prenos z Malej Viesky.

Misijní klubko Klokoty pořádá **3. misijní běh VYBĚHNI PRO ZIMBABWE.**

Jsi běžec? Jsi neběžec? Považuješ se za misionáře? Odpověď jsi alespoň jednou „ano“? Tak bys měl dorazit! Každý kilometr se počítá. **1 km = 10 Kč pro misie.** **KDY:** Sobota 17. 9. 2022 od 15 hodin. **KDE:** Louka u Klokot. Registrace na místě, pro více informací volejte na tel. číslo 728 616 382.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. ZÁŘÍ 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 9.		PO 5. 9.		ÚT 6. 9.		ST 7. 9.		ČT 8. 9.		PÁ 9. 9.		SO 10. 9.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1493	1681	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1494	1682	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1494	1682	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1495	1683	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1495	1683	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1655	1872	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	714	806	1050	1170	1065	1187	1493	1681	1495	1683	1112	1687	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	792	890	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1495	1684	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1496	1684	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	714	806	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1495	1683	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
SO 3. 9.														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1497	1685	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1498	1686	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1661	1878	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1498	1686	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1498	1686	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1664	1881	1121	1246
Záv. modlitba	714	806	714	806	1060	1181	1075	1196	1493	1681	1495	1683	1122	1687
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 4. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 9,13–18
 Ž 90(89),3–4.5–6.12–13.14+17
 Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)
 2. čt.: Flm 9b–10.12–17
 Ev.: Lk 14,25–33

Pondělí 5. 9. – nezávazná památka sv. Terezie z Kalkaty

1. čt.: 1 Kor 5,1–8
 Ž 5,5–6.7.12
 Odp.: 9a (*Veď mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 6,6–11

Úterý 6. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 6,1–11
 Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b
 Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 6,12–19

Středa 7. 9. – nezávazná památka sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: 1 Kor 7,25–31
 Ž 45(44),11–12.14–15.16–17
 Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej.*)
 Ev.: Lk 6,20–26

Čtvrtok 8. 9. – svátek Narození Panny Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a
 nebo Řim 8,28–30
 Ž 13(12),6ab.6cd
 Odp.: Iz 61,10 (*Radostí jásám v Pánu.*)
 Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Pátek 9. 9. – nezávazná památka sv. Petra Klavera

1. čt.: 1 Kor 9,16–19.22b–27
 Ž 84(83),3.4.5–6a+8a.12
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!*)
 Ev.: Lk 6,39–42

Sobota 10. 9. – nezávazná památka bl. Karla Spinoly nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 10,14–22
 Ž 116B(115),12–13.17–18
 Odp.: 17a (*Přinesu ti obětí diků, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Lk 6,43–49

ŽIVOT S BOHEM

JEŽÍŠI, POSTAREJ SE TY! • P. DOLINDO RUOTOLO
VE VZPOMÍNKÁCH SVÉ NETEŘE
Grazia Ruotolo - Luciano Regolo • Z italského přeložila Danica Bartošová • Redakce Kateřina Lachmanová

Otec Dolindo byl vyhledávaný kazatel a nesmírně plodný duchovní spisovatel. Dolindo Ruotolo zemřel v roce 1970, jen dva roky po stigmatizovaném P. Piovi. Osobně se setkali jen jednou, ale v duchovní rovině byli jako dvojčata: sdíleli mystické obdarování, prorocké charisma a dar čtení v lidských srdcích, dar uzdravování a exorcismu, ale především Kristův kříž – výkupné utrpení za druhé, za církev. Dlouhá léta oba pokorně snášeli pronásledování a nespravedlivé zákazy ze strany církevních představených, oba zemřeli v pověsti svatosti. Duchovně doprovázeli zástupy lidí, z nichž mnozí díky nim našli Krista nebo nové, hlubší obrácení. Grazia Ruotolo, neteř otce Dolinda, je správkyní archivu jeho pozůstalosti a po smrti strýce začala shromažďovat osobní svědectví pamětníků, ale i těch, kdo obdrželi zvláštní milosti na jeho přímluvu. Její kniha je zatím nejlépe zdokumentovaným životopisem otce Dolinda, jehož proces blahorečení probíhá.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 242 stran, 329 Kč

NOVĚNA ODEVZDANOSTI • O DŮVĚRYPLNÉM ODEVZDÁNÍ SE
P. Dolindo Ruotolo

Nověna o důvěryplném odevzdání se Ježíši Kristu, inspirovaná osobní spiritualitou italského kněze, služebníka Božeho Dona Dolinda Ruotola (1882–1970). Brožurka rovněž obsahuje stručný životopis P. Dolinda, a to od Antonia Borelliho.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství Brno
 Dotisk 4. vydání • Brož., A6, 24 stran, 24 Kč*

MODLITEBNÍ KNÍŽKA • ZÁKLADNÍ A TRADIČNÍ KATOLICKÉ MODLITBY
*Sestavil a redigoval Pavel Mareš
 Úvod P. Jaroslav Brož*

Vyšlo s církevním schválením. Tato prakticky uspořádaná modlitební knížka není souborem všech modliteb, jež by měl povinně znát každý katolík. Spíše chce podat pomocnou ruku těm, kdo nevědí, jak vykročit na cestu naslouchání Bohu a rozmlouvání s ním. Může pomoci těm, kdo se už modlí a hledají novou inspiraci. A volání k návratu v ní najdou i ti, kdo se někdy modlili, ale z různých příčin se modlit přestali. Knižka obsahuje tyto oddíly modliteb: 1. Základy naší víry; 2. Základní křesťanské modlitby; 3. Ranní a večerní modlitba; 4. Modlitby k Pánu Ježíši; 5. Modlitby k Duchu Svatému; 6. Modlitby k Panně Marii; 7. Růženc; 8. Modlitby chvály a děků; 9. Modlitby lítosti, odpuštění a smíření; 10. Modlitby za zemřelé; 11. Krátké modlitby po celý den; 12. Modlitby k svatým.

*Karmelitánské nakladatelství
 Váz., 130x180 mm, 200 stran, 225 Kč*

KAPESNÍ DIÁŘ

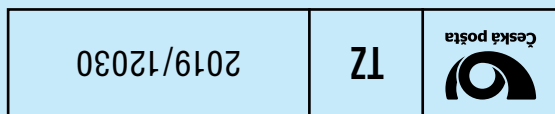
DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

Denní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem na rok 2023. Ke každému dni jsou uvedeny odkazy na liturgické texty a odpověď k žalmům. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku uvádějí myšlenky spoluzakladatelky Paulínky sestry Tekly Merlové.

*Paulínky • Brož., 85x150 mm,
 144 stran, 99 Kč*

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticcem.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticcem.cz

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Maticce cyrilometodějské, spol. s r. o. Vydává Maticce cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějské, spol. s r. o., Olomouc, Dolní nám. 24, Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticcem.cz; <http://svetlo.maticcem.cz>; objednavky@maticcem.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticcem.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticcem.cz; tel.: 587 405 431, www.maticcem.cz; inzertce: redakce@maticcem.cz. Registrace: Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticcem.cz; <http://svetlo.maticcem.cz>; objednavky@maticcem.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se používáme konečného usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.